

REDAKCE / 13. 12. 2016

Animovaný film postrádá otevřené producenty a distributory

Nadějných autorů a projektů má česká celovečerní animovaná tvorba podle programového ředitele festivalu Anifilm stále dostatek. Scházejí však otevření producenti a nebojácní distributoři.

Zatímco animovaných snímků se u nás natáčí hodně, k divákům se dostanou jen večerníčky, studentské snímky málokdy. Doba, kdy krátké filmy šly jako předfilmy v kinech, je totiž dávno pryč; převládala je reklama. Navíc celovečerní projekty doplácí na finanční náročnost a dlouhý proces výroby. Jedinou prezentací tak zůstávají festivaly Anifilm v Třeboni, PAF v Olomouci, Animánie v Plzni, případně Karlovy Vary či Zlín.

Podle ředitele Pavla Horáčka oblast celovečerního animovaného filmu u nás ovládají američtí producenti, mezi než patří velká studia Disney/Pixar či Dreamworks. „V českých kinech se něco z jejich produkce objevuje téměř každý měsíc, ale mám za to, že už nějakou dobu dochází k vyčerpání. Technologicky není víceméně co zlepšovat, obsahově se tito velcí hráči až na výjimky už několik let točí v kruhu, recyklují zaběhnuté příběhy,“ řekl Horáček.

Že se něco musí změnit, si podle něj producenti zřejmě uvědomují a snaží se například v nedávno uvedeném filmu *Buchtý a klobásy* cílit na dospělé publikum. „Na rozdíl od většinové produkce, která má oslovit celou rodinu, což je do značné míry limitující,“ vysvětlil.

Zároveň se konečně začala měnit situace i v evropské, autorsky orientované animaci. Ve srovnání s dobou před pěti či deseti lety vzniká více dobrých celovečerních filmů,

které oslovují děti, rodiny i dospělí. „Kategorie celovečerního filmu proto v posledních letech nemá náš festival problém naplnit. Škoda, že se tyto snímky nedostávají do kin, protože jsou námětově a především výtvarným zpracováním zajímavější, než to, co může běžný český divák na plátně vidět,“ uvedl Horáček a za příklad z poslední doby označil francouzský film *Až na Severní pól*.

Kdyby se ale distributoři odvážili vstoupit do nejistých vod a uváděli i filmy typu švýcarsko-francouzského projektu *Můj život Cuketky* (aktuálně s cenou za nejlepší evropský animovaný celovečerní projekt), mohlo by to mít blahodárny vliv na vizuální výchovu nejen u dětí.

„Díky posunům v technologiích, nejrozličnějším podporám a koprodukčním fórům se věci mění i v celovečerní české animaci. Filmů vzniká více, prosazují se mladší autoři, kteří se nebojí přijít s originálním výtvarnem – například Galina Miklínová s úspěšnými *Lichožrouty*,“ řekl Horáček. Chvilí tak potrvá, než se domácí celovečerní tvorba více prosadí v konkurenci.

Nejnovějším příspěvkem animované tvorby v kinech, a letos i posledním, je minulý týden uvedený francouzsko-japonský snímek *Červená želva* režiséra Michaëla Dudoka de Wita. O dojemném příběhu trosečníka, navíc bez dialogů, se hovoří jako o adeptu na Oscara. Vznikal bezmála deset let a z Cannes si odvezl Zvláštní cenu poroty.

Zdroj: ČTK, red